

РЕШЕНИЕ

№ 5374

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5683** по описа за **2020** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. Т. Ч. чрез адв. Б. Д. срещу Решение от 08.05.2020г. на Софийски Районен съд /СРС/, НО, 114 състав по НАХД № 559/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 11-01-472/14.12.2018г., издадено от Директор на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/. Решението се обжалва, като неправилно и необосновано, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който да отмени издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуален представител поддържа жалбата.

Ответникът – Агенция за държавна финансова инспекция, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалба на И. Т. Ч. срещу

наказателно постановление № 11-01-472/14.12.2018г., издадено от Директор на Агенция за държавна финансова инспекция, с което на касатора на основание чл. 129, ал. 1, вр. чл. 133, ал. 2, вр. чл. 127, ал. 2 от Закон за обществените поръчки /отм./ /ЗОП/, вр. с чл.3, ал.2 от ЗАНН, във вр. с чл.256, ал.1 от ЗОП /обн. ДВ, бр.13/2016г., в сила от 15.04.2016г./, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 427.21 лв. за нарушение на чл. 8, ал. 1, вр. чл. 103, ал. 1, вр. чл. 14, ал. 1, т. 2 и чл. 3, ал. 1, т. 2 от ЗОП /отм./, затова че към 06.01.2016г., в качеството му на изпълнителен директор на [фирма] и възложител на обществени поръчки по смисъла на чл. 7, т. 6, вр. чл.7а от ЗОП /отм./ и лице, представляващо възложителя по чл. 8, ал.3 от ЗОП /отм./, не е приложил предвидения в закона ред за възлагане на обществената поръчка за услугите по отпечатване на фактури и доставката им до абонати на [фирма] – хибридна поща, вместо да възлага същите по реда на директното възлагане.

С Решение от 08.05.2020г. на СРС, НО, 114 състав по НАХД № 559/2019г. е потвърдено Наказателно постановление № 11-01-472/14.12.2018г. издадено от Директор на АДФИ.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение и наложеното наказание в рамките на предвидения в закона абсолютен размер, е съответно на извършеното деяние.

Настоящият касационен състав намира решението на СРС за неправилно.

Наказателното постановление е незаконосъобразно – постановено при съществени нарушения на процесуалния закон и е необосновано. Допуснати са съществени нарушения на процесуални норми, като в разрез с изискванията на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление липсва яснота относно извършеното нарушение, което е довело до ограничаване правото на защита.

На първо място това се отнася до датата на извършване на нарушението : тя е посочена едновременно като фиксирана – 06.01.2016г. и като период от време – от 06.01.2016г. до 31.12.2016г., като за начален момент е възприета датата на първа фактура за услуга по отпечатване на фактури.

Изпълнителното деяние от обективна страна е описано по следния начин: не е взел решение за откриване и не е провел процедура за възлагане на обществена поръчка по реда на ЗОП за услугите по отпечатване на фактури и доставката им до абонати на [фирма] – хибридна поща, въпреки че са били налице всички законови основания за това, вместо това за периода 06.01.2016г. до 31.12.2016г., въз основа на разходнооправдателни документи /фактури/, издадени от ИПК „Светлина“ и [фирма], са извършени разходи за услуги по отпечатване на фактури и доставката им до абонати на [фирма] в размер на 118 934.13 лв. без ДДС /142 720.95лева с ДДС/, която стойност попада в обхвата на чл. 14, ал. 1, т. 2 от ЗОП (отм.), за която задължително се прилагат процедурите по закона при възлагане на обществени поръчки.

Касационната инстанция намира, че както при описание на административното нарушение, а особено в санкционната част на НП, е допуснато объркване и смесване на два нормативни акта – на ЗОП /отм. обн. ДВ, бр.13/13.02.2016г., в сила от 15.04.2016г./, и на сега действащия ЗОП /обн. ДВ, бр.13/2016г., в сила от 15.04.2016г./. След като се приема за период на извършване на нарушението периода от 06.01.2016г. до 31.12.2016г., то за периода от 15.04.2016г. до 31.12.2016г., следва нарушението да бъде квалифицирано по новия ЗОП.

Налице е разминаване в словесното и цифровото изписване на приложената санкционната норма. Посочено е, че се прилага разпоредбата на чл.256, ал.1 от ЗОП /обн. ДВ, бр.13/2016г., в сила от 15.04.2016г./, а на практика деецът е санкциониран по нормата на чл.256, ал.2 от ЗОП, като му е определена глоба в размер 1 на сто от стойността на сключения договор с включен ДДС, а не 2 на сто от стойността на сключения договор с включен ДДС, както повелява чл.256, ал.1 от ЗОП.

Въпреки изложените твърдения и представени доказателства от И. Т. Ч. още във възражението му срещу АУАН, както и във въззивната жалба, нито административнонаказващият орган, нито първоинстанционният съд са обърнали внимание на обстоятелството, че лицето, считано от 01.04.2016г. не е лице с право да представлява [фирма] и следователно не е лице по смисъла на чл.8, ал.3 от ЗОП /отм./.

След като е потвърдил наказателното постановление, районният съд е постановил едно неправилно решение, което следва да бъде отменено и при условията на чл. 222, ал.1 от АПК, вместо него следва да бъде постановено друго такова, с което наказателното постановление бъде отменено.

Водим от горното и на осн. чл. 222, ал.1 от АПК, Административен съд София – град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 08.05.2020 г. на СРС, НО, 114 състав по НАХД № 559/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 11-01-472/14.12.2018 г. издадено от Директор на Агенция за държавна финансова инспекция, като вместо него постановява :

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 11-01-472/14.12.2018 г. издадено от Директор на Агенция за държавна финансова инспекция, с което на И. Т. Ч., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 427.21 лв. за нарушение на чл. 8, ал. 1, вр. чл. 103, ал. 1, вр. чл. 14, ал. 1, т. 2 и чл. 3, ал. 1, т. 2 от ЗОП /отм./.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.